

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 159: Thay Đổi Ngầm Dần Dần, Mở Rộng Tâm Lượng Ra, Đó Chính Là Diệu Pháp Để Trừ Ngã Kiến, Đoạn Phiền Nã

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 011)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

Chánh văn: Tiềm di mặc hóa, đại nhi hóa chi, tức thị trừ ngã kiến, khứ phiền não chi diệu pháp.

(Thay đổi ngầm dần dần, mở rộng tâm lượng ra, đó chính là diệu pháp để trừ ngã kiến, đoạn phiền não.)

Quả thật đúng là như vậy, tâm phải lớn, lượng phải lớn. Tục ngữ chúng ta cũng thường nói: “Lượng lớn phước lớn”.

Nếu tâm lượng nhỏ hẹp, thì dầu cho có phước báo cũng rất có hạn. Dầu có phước thì họ sống cũng rất khổ, những ngày tháng của họ trôi qua vô cùng vất vả, cực nhọc.

Nếu chúng ta bình tâm tĩnh táo mà quan sát một chút, người thế gian này không ít kẻ phát đại tài, sở hữu tài sản hàng ức vạn, nhưng suốt ngày từ sáng đến tối cứ lao tâm khổ tứ, bận rộn không ngừng. Chúng ta nhìn thấy những ngày tháng đó của họ thật quá đáng thương: phiền não nhiều, lo âu nhiều, tâm trạng lo được lo mất cũng rất nhiều.

Họ còn như thế nào nữa? Còn bớt ăn bớt mặc, tiết kiệm từng chút. Tài sản cả ức vạn mà vẫn cứ thắt lưng buộc bụng, một đời lao nhọc đến cuối cùng chẳng biết là để lại cho ai! Đây là như chúng ta thường nói: Có phước báo, nhưng không có cái mạng để hưởng phước.

Lại còn có một số người có cái mạng hưởng phước, nhưng không có phước (không có tài sản), đó là những ai? Chính là những người giúp việc trong nhà của các vị trưởng giả đại phú đó.

Đặc biệt là các vị chủ nhân ấy có rất nhiều biệt thự, bản thân họ một năm khó được đến đó ở một lần. Những ngôi nhà rất đẹp, muốn mấy người giúp việc

ở đó trông coi, chính là mời những người giúp việc ấy đến hưởng phước. Mỗi tháng còn phải trả tiền công cho họ, lo cho họ ăn, lo cho họ ở, còn phải đưa tiền cho họ, mời họ ở ngay trong biệt thự đó mà hưởng phước.

Người giúp việc đó mới thật là rất có phước báo, còn ông chủ của họ lại không có phước báo, một năm khó khăn lắm mới đến biệt thự ở được hai ngày để nghỉ dưỡng.

Cho nên, chư vị hãy tỉnh táo mà quan sát thì sẽ hiểu rõ, người chủ nhân đó thật đáng thương, những người giúp việc kia mới là người thật sự có phước!

Người thế gian điên đảo như thế này, trong Phật pháp thường gọi là “mê hoặc điên đảo”, quả thật là không ít, người mê hoặc điên đảo thật sự quá nhiều.